

ELSŐ FEJEZET

1829. március

Wadham Gardens, London

Amint betette a lábát Lady Herford szalonjába, Heather Cynster tudta, hogy legutóbbi terve, miszerint megfelelő férjet talál magának, kudarcra van ítélve.

Egy távoli sarokban megemelkedett egy nagyon divatos frizurájú, sötét fej. Éles, gesztenyebarna szempár szegezte Heather Cynstert arra a helyre, ahol éppen állt.

– A fenébe! – A fogorát önkéntelenül csikorgatta, miközben rezzenéstelen arccal mosolygott, mintha nem vette volna észre, hogy a helyiségben lévő legszebb, döbbenetesen jóképű férfi olyan áthatón néz rá, és sikerült tovább mozdítania tekintetét.

Breckenridge mellett nem egy, hanem három káprázatosan szép hölgy volt; nyilvánvalóan mindegyikük a figyelméért versengett. Heather Cynster őszintén kívánt nekik sok szerencsét, és imádkozott, hogy Breckenridge térjen észhez, és tegyen úgy, mintha meg sem látta volna őt.

Mert ő mindenképpen úgy tesz, mintha nem vette volna észre a férfit.

Inkább a meglepően nagy társaságot nézegette, Lady Herford vendégeit. Heather eltökélten számúzta Breckenridge-et a tudatából, és sorra vette a lehetőségeit.

A vendégek többsége idősebb volt nála... legalábbis

a hölgyek. Volt, akit ismert, volt, akit nem, de meglepőnek találta volna, ha a jelenlévők között lett volna hajadon. Vagy özvegy. Vagy olyan eladósorban levő lány, mint Heather. Lady Herford estélyei elsődlegesen az előkelő, de unatkozó matrónáknak szóltak, akik vidámabb társaságra vágnak annál, amelyet többnyire sokkal idősebb és megfontoltabb férjük nyújthat. Az ilyen hölgyek nem kimondottan fürgék, de nem is ártatlanok. Ám ezek a hölgyek általában már megajándékozták a férjüket egy-két örökös-sel, és a többségük többet élt Heather huszonöt telénél.

Az egybegyűltek rövid felmérése alapján arra a megálapításra jutott, hogy az urak többsége is idősebb nála, ami meglehetősen felbátorította. Legtöbbjük a harmincas éveiben járt, és stílusukból ítélve – divatos, elegáns, drága ruhák – kitűnő választás volt Lady Herford estélyét első helyre tenni az előkelő társaság krémjének báltermeiben, szalonjaiban és ebédlőiben tervezett felfedező körúton.

Évekig ezekben a finom társaságokban kereste a hősét – azt a férfit, aki szó szerint leveszi a lábáról, és házasságot ígér –, ám arra a következtetésre jutott, hogy a hőn áhított férfiú nem azokban a körökben mozog. Az előkelő társaság minden tekintetben teljesen partiképes agglegényei közül nagyon sokan inkább távol tartották magukat minden kedves, bájos, fiatal hölgytől, akik a házassági piacon parádéz-
tak. Inkább olyan eseményeken töltötték az estéiket, mint Lady Herford estélye, éjszakáikat pedig többek között szerencsejátékokkal és szoknyavadászattal múltatták.

Heather biztos volt abban, hogy a hőse létezik valahol, de úgy vélte, minden bizonnyal a férfiak rejtőzködő csoportjához tartozik. Mivel kicsi volt a valószínűsége, hogy

a hős az ő társaságát keresné, ezért a húgaival, Elizabethszel és Angelicával folytatott élénk és hosszas viták után úgy határozott, hogy neki kell keresnie az illető úr társaságát.

Meg kell találnia, és ha szükséges, akkor levadászni.

Bájosan mosolyogva lépkedett le a lépcsőn a szalonba. Lady Herford villája viszonylag új építésű épület volt, meg lehetős luxussal, Primrose Hilltől északra, a Mayfair negyedhez elég közel, így kocsival könnyen meg lehetett közelíteni, ami elég nyomós érv volt, mivel Heather egyedül érkezett az estélyre. Szerette volna, ha valaki vele tart, de a húga, Eliza, aki csak egy évvel volt fiatalabb nála, és hasonlóképpen undorral töltötte el az, hogy a szűkebb társasági körben nyomasztó hiány mutatkozik hősökből, és aki a cinkosa lehetett volna, de ketten egyszerre nem színelhettek fejfájást anélkül, hogy az fel ne tűnt volna az anyjuknak. Eliza ezért Lady Montague báltermében volt, miközben Heather elvileg a Dover Streeten a szobájában az ágyat nyomta.

A valóságban azonban Heather nyugodt magabiztos-ságot mutatva kecsesen elvegyült a tömegben. Magára vonta a figyelmet, bár úgy tett, mintha nem venné észre. Érezte, hogy értékelő pillantások, tapasztalt tekintetek pásztázzák a teste domborulatait jól kiemelő borostyánszínű selyemruhát, szív alakú dekoltázzsal és kis buggyos ujjal. Azért választotta ezt a ruhát, mert az este az évszakhoz képest meleg volt, és a kocsi a bejárat előtt várta; ezért csak egy elegáns sötétzöld és borostyánsárga Norwich selyemstólát vett fel, amelynek finom rojtjai csupasz karját csiklandozták. Életkora miatt nagyobb szabadságot élvez-

zett a ruhaválasztásban; bár egyáltalán nem mutatott magából olyan sokat, mint a jelenlévők némelyike, mégis magára vonta a férfiak tekintetét.

Az egyik úriember, aki szintén figyelte őt és vonzónak találhatta, a társainál bátrabbnak bizonyult, kilépett két hölgy közül, és az útjába állt.

Heather megállt, büszkén összevonta a szemöldökét.

Az úr mosolygott és kecses, elegáns mozdulattal meghajolt. – Miss Cynster, ugye?

– Igen, uram. Ön pedig?

– Miles Furlough, kedvesem – felelte, és miközben felgyenesedett, a tekintetük találkozott. – Először van itt?

– Igen.

Heather körülnézett, igyekezett nagyon magabiztosnak és határozottnak látszani. Ő akarta kiválasztani a férfit, nem hagyja, hogy más válassza őt. – Nagyon élénknek tűnik a társaság – jegyezte meg. A társalgás egyre hangosabb lett. A tekintetét ismét Miles Furlough-ra emelve megkérdezte: – Őladysége összejövetelei általában ilyen élnek?

Furlough elmosolyodott. Heather nem tudta eldönteni, hogy tetszik-e neki ez a mosoly.

– Azt hiszem, előbb-utóbb rá fog jönni... – felelte Furlough, és hirtelen Heather háta mögé nézett.

Heather mintha figyelmeztetést kapott volna, ugyanis elemi erővel biszsergett a nyakszirtje tájéka, aztán erős kéz ragadta meg a könyökét.

Perzselő forróság árasztotta el testét az érintéstől, ám helyébe szinte azonnal szédülés lépett, nem is tudta, mi történik. Még a lélegzete is elakadt. Nem kellett hátrapillantania, hogy tudja, Timothy Danvers, azaz Breckenridge

vikomtja – Heather végzete – úgy határozott, hogy nem viselkedik ésszerűen.

– Furlough. – A mély hang a feje fölött harsant, és a megszokott, zavarba ejtő hatással volt rá.

Heather tudomást sem vett a gerincén végigfutó kellemes bizsergésről, legalábbis igyekezett nem mutatni – ezt az érzékenységet sebezhetőségnek tekintette, és határozottan megvetette –, aztán lassan elfordította a fejét és visszafogott, szolid pillantással a hang irányába nézett.

– Breckenridge.

Semmi sem volt hangjában, ami arról árulkodott volna, hogy szívesen fogadta a felbukkanását... sőt éppen ellenkezőleg.

Breckenridge mintha meg sem hallotta volna, hogy a kisasszony igyekszik megtörni az elbizakodottságát; Heather nem volt biztos abban, hogy ezt észlelte egyáltalán. Breckenridge egy pillanatra sem vette le tekintetét Furlough-ról.

– Ha megbocsátasz, öregfiú, van valami, amit meg kell beszélnem Miss Cynsterrel – szólt, egyenesen Furlough szemébe nézve. – Remélem, megérted.

Furlough arckifejezése arra utalt, hogy ennek ellenére reméli, mégsem kell engednie. Ám ebben a környezetben Breckenridge – a ház asszonyának és a többi hölgynek a nagy kedvence – előnyben volt. Lehetetlen volt neki nemet mondani. Furlough vonakodva biccentett.

– Természetesen.

Furlough a tekintetét Heatherre emelve mosolygott, kissé szomorúan.

– Miss Cynster. Bárcsak kevésbé zsúfolt helyen talál-

kozhattunk volna. Talán majd legközelebb. – Búcsúzásul fejet hajtott, és elvegyült a tömegben.

Heather bosszúsan felsóhajtott. Ám mielőtt összeszedhette volna érveit, hogy Breckenridge-re zúdítsa, a vikomt még szorosabban megmarkolta a könyökét, és vezette a tömegben át.

Heather döbbenetében próbált megállni. – Micsoda...

– Ha az önbecsülésnek csak a szikrája megmaradt önben, nem csinál botrányt, és szépen a bejáráshoz sétál.

Vezette, sőt feltűnés nélkül toltá abba az irányba; az ajtó pedig nem volt messze.

– Eresszen el! – súgta Heather fojtott hangon, de nagy indulattal.

A vikomt felkísérte a lépcsőn. Kihasználva a pillanatot, amikor a kisasszony egy lépcsőfokkal feljebb volt, közelebb hajolt hozzá, és a fülébe súgta: – *Mi az ördögöt keres itt?*

Fogcsikorgatás hallatszott. A szavak felébresztettek benne valamit – a férfi szándéka nyilvánvalón ez volt –, ugyanis bizonytalan, ösztönös félelmet érzett.

Mire Heather lerázta magáról ezt a félelmet, Breckenridge akadálytalanul, és minden sietség nélkül vezette az előcsarnokban tolongó vendégek között.

– Ne... is fáradjon a válasszal – szólt a vikomt, és már látta a bejáratit ajtót. – Nem érdekel, milyen ostoba dolgot vett a fejébe. Távozik, kisasszony. Most azonnal.

Épen, sértetlenül, érintetlen szűzként. Breckenridge ezeket a szavakat nem mondta ki.

– Semmi oka beavatkozni – szólt Heather, elfojtott haraggal a hangjában.

Breckenridge jól ismerte ezt a hangulatát – Heather

mindig ilyen, amikor a közelében van. Általában úgy reagált volna, hogy nagy ívben elkerüli, de most nem volt más választása.

– Van fogalma róla, mit tennének velem az unokanővérei – a fivéreiről nem is beszélve –, ha megtudnák, hogy láttam önt ebben a bűnbarlangban, és szemet hunytam fölötte?

Heather felmordult, és sikertelenül próbálta kiszabadítani könyökét.

– Ön is ugyanolyan szabados szellemű, mint bármelyikük, és ugyanolyan durva, kötekedő alak, mint ők. Akár őket is kikísérhetné.

– Egyet talán. De mind a hatot? Szerintem nem. Nem is említve Luc, Martin és Gyles Chillingworth-öt... és Michael? Nem, várjon... mi van Caróval és a nagynénikkel... és a lista folytatódik? Az elevenen megnyúzás kevesebb kínnal járna.

– Túlreagálja a dolgot. Lady Herford háza aligha nevezhető büntanyának. – Hátrapillantott a férfirra. – Semmi kivetnivaló nincs abban, ami a szalonban történik.

– Nem a szalonban... ott talán még nem. De nem járt beljebb a házban. Elhiheti nekem, hogy az bizony bűnbarlang.

– De...

– Nem.

Kiérték a szerencsére néptelen, oszlopos verandára, és a vikomt végre megengedhette magának, hogy lenézzen a hölgyre. Arcát nézte; tökéletes ovális forma, finom vonások, haragos, kékesszürke szempár, sötét szempillák. Annak ellenére, hogy a kisasszony tekintete meglehetősen dühös

volt, volt valami ebben az arcban, ami a régi időkben háborúkat robbantott volna ki. Életteli arc volt, az érzékiség ígéretével.

És még ott volt a karcsú test hatása; inkább nyúlánk volt, mégis olyan kecsesség áradt belőle, hogy minden mozdulata olyan gondolatokat ébresztett az emberben, a vikomtban legalábbis, amelyeket nem illene részletezni.

Azért nem vették körül rögtön a szalonban, mert csak Furlough volt képes kiszakadni a megpillantása okozta csodálatból, és elég gyors volt, hogy megelőzzön mindenkit.

Breckenridge arcvonásai megmerevedtek, és erős késztetést érzett, hogy ökölbe szorítsa a kezét, és eleve kudarcra ítélt megfélemlítési szándékkal tornyosuljon a kisaszszony fölé.

– Ön most hazamegy, kisasszony, és a történetnek ezzel vége.

Heather szeme résnyire szűkült. – Ha erőszakkal próbál kényszeríteni, sikítok.

Breckenridge elvesztette a csatát, a keze ökölbe szorult. Egyenesen Heather szemébe nézve kijelentette: – Ha sikolt, kénytelen leszek behúzni egyet a csinos állába, ön ettől elveszti az eszméletét, én pedig mindenkinek azt mondom, hogy elájult, majd beteszem egy kocsiba, és hazaküldöm.

Heather szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Nézte a férfit, de nem hátrált meg. – Nem tudná megtenni.

A vikomtnak a szeme sem rebbent. – Próbálja ki.

Heather elbizonytalanodott. Ez a baj Breckenridge-dzsel – egyszerűen képtelenség megállapítani, mi jár a fejében. A görög istenre hasonlító markáns arca, kiugró

arccsont és szögletes áll, rezzenéstelen, arisztokratikusan higgadt, szinte közönyös, és teljességgel kifürkészhetetlen volt, mi járhatott a fejében. Olyan elegánsan élvhajász nemesember volt, aki nemigen törődik mással, csak a saját pillanatnyi örömeivel.

Megjelenésének minden eleme ezt a képet mutatta: a ruházata, amelynek alig tulajdonított jelentőséget, az öltözék szabása, amely még jobban kiemelte teste karcsúságát, erős ruganyosságát. A lassú, vontatott hanghordozásáról Heather azt gondolta, hogy mindez csak a látszat.

Breckenridge szemébe nézett... és semmi jelét nem látta annak, hogy nem fogja pontosan megtenni, amit felvázolt, és ami túl kínos lehetne.

– Hogyan jutott el ide? – tette fel a kérdést a vikomt.

Heather vonakodva intett a Wadham Gardensnél sorban álló kocsik felé.

– A szüleim kocsijával... és mielőtt kioktatna, milyen egyetlen éjszaka egyedül utazni Londonban, közlöm önnel, hogy a kocsis évtizedek óta a családom szolgálatában áll.

Breckenridge csak bólintott. – Odakísérem.

És ismét a kisasszony könyöke felé nyúlt.

Heather elrántotta a karját. – Meg ne próbálja!

Kitört belőle a kétségbeesés; biztosra vette, hogy Breckenridge elmondja a fivérenek, hogy Lady Herford szalonjában látta, és ez tönkreteheti a tervét, amely – amíg a márk közbe nem avatkozott – annyira ígéretesnek tűnt. Dühös pillantást vetett a vicomtra. – Képes vagyok megtenni ötven lépést segítség nélkül – mondta sértődötten. – Csak hagyjon már békén!

Azzal a fejét felszegve sarkon fordult, és levonult a lép-

csőn, majd jobbra fordult a járdán arrafelé, ahol szülei kocsija állt a sorban.

Bár kívülről ez nem látszott, de remegett a haragtól. Gyerekesnek érezte magát, mert dühös volt, dacos... és tehetetlen. Mint mindig, amikor Breckenridge vikomttal keresztezték egymást az útjaik.

Tudta, hogy a férfi figyelte őt. A düh könnyeit elfojtva egyenes tartással lépkedett előre.

Breckenridge pedig Lady Herford házának oszlopcsarnokából figyelte, ahogy élete megrontója a biztonság felé sétál. Fogalma sem volt, hogy az előkelő társaság hölgyei közül miért éppen Heather Cynster van rá ilyen hatással. Azt azonban tudta, hogy semmit sem tehet ellene. Heather huszonöt éves, ő tíz évvel és millió éjszakával idősebb nála; biztosra vette, hogy Heather legjobb esetben a mindenbe beleavatkozó unokabátyjának, rosszabb esetben ugyanilyen nagybácsinak tekinti.

– Pompás – morogta Breckenridge, és nézte a kisaszszonyt, ahogy a kocsit felé lépdel. Amint meggyőződik arról, hogy elindult... ő is hazasétál. Az éjszaka hűvös levegőjétől talán kitisztul a fejéből ez a nyugtalanító, felzaklató érzés, amely mindig elfogta, ha Heather közelében volt; a magány, az üresség és a múlt idő gyöttrő érzése.

Az ő élete valahogy értéktelen, vagyis inkább kevesebbet ér... mint amennyit érhetne. Nem igazán akart Heatherre gondolni. Voltak hölgyek a társaságban, akik egymással versengve igyekeznének szórakoztatni őt, a kedvére tenni, ám Breckenridge már régen megtanulta, mennyit ér a mosolyuk, kéjes sóhajtásuk.

Múlt, értelmetlen, önámító kapcsolatok.

Egyre inkább úgy érezte, hogy lealacsonyodott, ezek a nők kihasználták őt.

Nézte, ahogy a holdfény megcsillan Heather aranyzóke haján. Négy évvel korábban ismerkedtek meg a mostohaanyja, Caroline esküvőjén, aki Michael Anstruther-Wetherbyhez ment feleségül. Michael Anstruther-Wetherby a fivére Honoriának, aki a Cynster klán királynője, rangja szerint St. Ives hercegné. Devil Cynster, Honoria férje tehát Heather legidősebb unokabátyja.

Bár Breckenridge először azon a derűs napon Hampshire-ben találkozott először Heatherrel, több mint egy évtizede ismerte a Cynster unokafivéreket; ugyanazokban a körökben mozogtak, és mielőtt a Cynster fiúk megházasodtak, nagyon hasonló volt az érdeklődési körük is.

A háztól balra egy kocsi kiállt a sorból, és elindult. Breckenridge látta, hogy a kocsis küszködik a lovakkal, aztán arra nézett, amerre Heather lépdelt.

– Húsz méter? A fenét! – Inkább ötven, gondolta Breckenridge. – Hol a pokolban van a kocsija?

Alig hagyták el a szavak az ajkát, amikor egy hintó Heather mellé ért, és lelassított.

A hintó ajtaja hirtelen kivágódott, egy férfi szállt ki gyorsan. Egy másik férfi a kocsis mellől ugrott le.

A két férfi egy szempillantás alatt átsurrant a járda mellett álló kocsik között, és megragadták Heathert. Döbönt kiáltását elfojtva a kocsijukhoz cipelték, és betuszkolták.

– Hé! – Breckenridge kiáltására a kocsisoron egy másik kocsis figyelt fel.

Ám a férfiak már a hintóba szálltak, és a kocsis a lovak közé csapott.

Breckenridge lerohant a lépcsőn, még mielőtt az üldözés eszébe jutott volna.

A hintó eltűnt a Wadham Gardens kanyarban. A kocsi az első keresztutcán jobbra fordulhatott.

Breckenridge elérte a kocsit, amelynek kocsisa döbbenten bámult az emberrablók után. Felugrott a bakra, és megragadta a gyeplőt.

– Engedje át! A család barátja vagyok. Utánamegyünk. A kocsis engedelmesen elengedte a gyeplőt.

Breckenridge a hely szűkösségét átkozva kihajtott az útra, aztán a lovak közé csapott.

– Tartsa nyitva a szemét! Fogalmam sincs, merre mehettek.

– Igenis, uram... őlordsága...

A kocsis bizonytalanságát észelve Breckenridge megmondta a nevét.

– Breckenridge vikomt. Ismerem Devilt és Gabrielt. – És a többieket is, de ez a két név elég.

A kocsis bólintott. – Igenis, uram. – Azzal hátrakiáltott a kocsi hátulján kapaszkodó lovászfőnök: – James, te balra figyelj, én jobbra. Ha nem látjuk őket, a következő sarkon ugorj le körülnézni.

Breckenridge a lovakra összpontosított. Szerencsére nem nagyon volt forgalom. Befordult ugyanabba az utcába, ahová a másik kocsi. Mindhárman előrenéztek. Több fáklya világította meg a négyes kereszteződést.

– Ott! – kiáltott James hátulról. – Balra fordultak a nagyobb utcába.

Breckenridge hálát adott James éles szemének; ő maga csak ekkor vette észre a kocsit. Annyira hajszolta a lovakat,

amennyire merte; elérték a kereszteződést, és befordultak, éppen időben, hogy lássák, a kocsi a következő téren jobbra fordul.

– Ó! – kiáltott fel a kocsis.

Breckenridge rápillantott. – Mi az?

– Éppen az Avenue Roadra fordultak be, ami nem messze a Finchley Roadba torkollik.

A Finchley Road pedig nincs olyan messze Great North Roadtól, és a kocsi észak felé tartott. Lehet, hogy arrafelé valamelyik házba mennek, gondolta Breckenridge, bár a kocsi hosszú távolságokra szánt hintó volt.

A két fekete lovat az Avenue Roadra hajtotta. A kocsis és James is előrenéztek.

– Azok ők – szólta a kocsis. – De már jóval előttünk járnak.

Mivel a két fekete Cynster-ló volt, Breckenridge nem aggódott amiatt, hogy mennyivel járnak előttük.

– Nincs semmi baj, amíg látjuk őket.

Mint kiderült, ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. Nem a fekete lovak miatt lassultak le, hanem a vándorszorgó állatok miatt, amelyek a hintó és közéjük került hét másik kocsit húzták. A terjeszkedő város külvárosának keskeny útjain a Cricklewood előtt és a Golders Greenen sehol sem volt lehetőség arra, hogy Breckenridge előzzön. Sikerült szemmel tartani a kocsit, hogy biztosra vehessék, a Great North Roadra tart, ám mire elérték a High Barnetet, és meglátták a hosszan elnyúló Barnet Hillt, már nem látták.

Breckenridge magában káromkodva behajtott az egyik postaállomásra, a Barnet Arms udvarára, ahol jól ismerték.

Megállította a kocsit, majd kiadta az utasítást a kocsisnak és Jamesnek: – Kérdezzessenek a járókelőktől, hátha látta valaki a kocsit, lovat váltottak, talán tud valaki valamit.

A két férfi lekászálódott, és elindult. Breckenridge a lovaszokhoz fordult, akik rögtön odasiettek megfogni a lovak zablóját.

– Szükségem van egy csézára, és a két legjobb lovukra. Hol van a fogadós?

Fél órával később búcsút vett a kocsistól és Jamestől. Sok embert találtak, akik látták a kocsit, amely a *Jogar és Korona* fogadónál rövid időre megállt lovakat váltani. A kocsis észak felé folytatta útját a főúton.

– Tessék – szólta Breckenridge, azzal átadta a kocsisnak az üzenetet, amelyet várakozás közben írt Heather apjának. – A lehető leghamarabb kézbesítsék ezt Lord Martinnek. Ha valamely okból nem tudnák átadni neki, akkor Miss Cynster fivéreire jusson. Ha ők sem elérhetőek, akkor St. Ivesnek adják.

Breckenridge tudta, hogy Devil a városban van, de a többiek hollétével kapcsolatban bizonytalan volt.

– Igenis, őlordsága. – A kocsis átvette az üzenetet, és tisztelgett. – És sok szerencsét önnek, uram. Remélem, hamar utoléri azokat az elvetemült gazembereket.

Breckenridge is ezt remélte. Nézte, ahogy a kocsis és James felül a hintó bakjára. Amint kifordultak a kapun, és elindultak vissza, London felé, Breckenridge a könnyű csézához sietett. A rudak között két pej ló táncolt; olyan pompás állatok voltak, hogy a fogadós ritkán adta bérbe. Két ideges lovász tartotta a lovak fejét.

– Elég tüzesek, uram – figyelmeztette az istállómaster.

– Régen nem voltak kint. Sokszor mondtam a gazdának, hogy időnként meg kellene jártni őket.

– Majd boldogulok velük – felelte Breckenridge, azzal felült az együlékes kocsi. Ezzel a kocsival és a telivér lovakkal gyorsan tud majd haladni. Kézbe vette a gyeplőt, aztán intett a lovászfúúknak. – Engedjék el!

A lovások teljesítették a kérést. Hátraugrottak, ahogy a lovak hirtelen megindultak.

Breckenridge csak annyira fogta vissza őket, hogy ki tudjon kanyarodni az udvarból, aztán hagyta, hogy repítsék a kocsit Barnet Hill felé az északra vezető országúton.

A lovak irányítása egy ideig lekötötte a figyelmét, de amint felvették a ritmust és sebesen haladtak észak felé, és az úton rajtuk kívül senki sem járt, a vikomtnak volt ideje, hogy elgondolkodjon a történeten.

Hálát adott, hogy nem volt fagyos az idő, mert estélyi öltözékben indult útnak. Gyötörte a gondolat, ha nem ragaszkodott volna ahhoz, hogy Heather azonnal hagyja el Lady Herford villáját, ha nem engedte volna, hogy azt az ötven métert egyedül tegye meg a kocsijáig, most nem volna ismeretlenek fogságában, kitéve annak a méltánytalanságnak, amelyet talán már el is követtek.

Mindezért természetesen megfizetnek; Breckenridge erről gondoskodni fog. Ám ez egyáltalán nem csökkentette a rettenetes büntület érzését, hogy Heather az ő közbelépése miatt van veszélyben.

Meg akarta védeni. Ám helyette...

Fogcsikorgatva, feszülten figyelte az utat, és csak száguldott tovább.

Az elrabló Heathert megkötözve, a száját betömve tartották, amíg a kihalt úton el nem hagyták Barnetet.

Abban a pillanatban, ahogy Lady Herford villája előtt a kocsiba tuszkolták, vastag vászondarabbal kötötték be a száját; a kezét is gyorsan hátrakötötték, majd amikor rugdalni kezdte őket, ugyanezt tették a lábával.

Nem csak a két férfi ült a kocsiban. Egy magas, erős nő várta őket, a szájpecket készenlétben tartva. Amint Heathert elnémították, a lábát összekötözték, a szemközti ülésre ültették a nő mellé. Az egyik férfi azt mondta, nyugodjon meg, és várjon csendben, majd hamarosan mindent megtud.

Ez az ígéret, és a tény, hogy meg sem próbálták bántani – sőt ezzel nem is fenyegették –, arra készítette Heathert, hogy nyugton maradjon. Sikerült annyira lehiggadnia, hogy felismerje: nincs más választása, engedelmeskednie kell nekik.

Ettől még tudott gondolkodni, és képzelete sem állt le. De egyikkel sem jutott túl sokra. Csak annyit tudott, hogy hárman vannak, a kocsis a bakon, és Londonból észak felé viszik. Elég sok jellegzetes helyet felismert útközben, ebből tudta, hogy észak felé tartanak. A Great North Roadon jártak már, amikor a vékonyabb, göndör, egérszürke hajú, markáns arcú, átlagos magasságú, szikár férfi megszólalt: – Amennyiben hajlandó okosan viselkedni, eloldozzuk. Hosszú, kihalt útszakaszon haladunk, és egy ideig nem lassítunk le, úgyhogy senki sem hallaná, ha kiabálna vagy síkítana, és ha ilyen sebesség mellett sikerülne is kiugrania a kocsiból, valószínűleg a lábát vagy a nyakát törné. Tehát ha hajlandó csendben maradni, eloldoz-

hatjuk és elmondjuk, hogyan állnak a dolgok most, és mi fog történni. Tehát? – nézett rá kérdően. – Mi legyen?

A kocsi homályában Heather nem látta a férfi szemét, de a hang irányába fordította a fejét, és bólintott.

– Okos lány – jegyezte meg a szikár alak. Semmi gúny nem volt ebben a megjegyzésben. – Mondta, hogy okos vagy.

Kicsoda? Heather nézte a vele szemben ülő szikár férfit, ahogy a lába felé nyúlt, majd hirtelen megállt a mozdulat közben.

Egy pillantást vetett az útitársnőjükre. – Jobb volna, ha maga oldozná ki a lábát. – Aztán kiegyenesedett, és inkább Heather csuklója felé nyúlt.

Heather csodálkozva nézett a nőre, aki lekászálódott az ülésről, és a padlóra térdelt. Heather selyemszoknyája alá nyúlt, és a bokáját rögzítő lenvászon csíkokat kezdte kioldani.

Heather rájött, hogy az erényére vigyáznak; olyan figyelmesek, amilyen figyelmességet enged nekik. Nem gondolta volna, hogy az emberrablók... úriemberként tudnak viselkedni.

Amint a lába szabad volt, a nő visszaült mellé.

– A szájpecket is? – kérdezte az asszony a szikár férfit.

A férfi Heatherre nézett, és bólintott.

– Azt az utasítást kaptuk, hogy a lehető legnagyobb kényelmet adjuk meg neki, vagyis ha nem ostobább annál, mint gondoljuk, nincs szükség rajta tartani.

Heather elfordította a fejét, hogy az asszony hozzáférjen a tarkóján kötött csomóhoz. Amikor a lenvászon leke-

rült az arcáról, megnedvesítette ajkát, megmozgatta állkapcsát, és máris sokkal jobban érezte magát.

A szikár férfira nézett. – Kicsoda ön, és ki küldte?

A férfi vigyorgott; fehér fogsor villant a félhomályban. – Kicsit előreszaladt, kisasszony. Jobb, ha azzal kezdem, hogy elmondom, azért küldtek minket, hogy az egyik Cynster lányt vigyük el. Több mint egy hete figyeltük önöket, de egyikük sem ment sehová úgy, hogy mások nem voltak körülötte. Egészen ma éjszakáig – közölte Szikár. Heather határozta el, hogy így nevezi. A férfi bólintott. – Ezért hálásak vagyunk önnek. Már kezdtük azt hinni, hogy drasztikusabb lépéshez kell folyamodnunk, hogy valamelyikük kíséret nélkül maradjon. Most azonban itt van, és jobb, ha tudja és észben tartja, hogy nem tud megszökni tőlünk; minden menekülési kísérlet eleve kudarcra van ítélve; senki sem fog segíteni önnek, mert olyan történetünk van, amely igazolja, hogy magunkkal vihettük, és bármit tesz vagy mond, bármennyire tiltakozik, csak a mi történetünket támasztja alá, azt teszi hihetőbbé mások előtt.

– Mi ez a történet?

Szikár a csendes magabiztosság megtestesítője volt; nem úgy nézett ki, mint aki elhamarkodott kijelentéseket tesz.

Heather arra gondolt, sajnálatos módon olyanok rabolták el, akik tudnak gondolkodni.

Mintha ezt a gyanúját támasztaná alá, Szikár elmosolyodott. Elégedettség látszott az arcán. – Elég egyszerű mese. A gyámja küldött minket, hogy vigyük vissza. Ön ugyanis elszökött a bűnös városba, Londonba, mert el akart

menekülni a gyámja által megkövetelt erényes élettől, a szigorú rendtől. Ezért minket küldött, hogy megtaláljuk és visszavigyük, és... – hatásszünetet tartva előhúzott a zsebéből egy összehajtott papírlapot – ez az ő írásos felhatalmazása, hogy tegyünk meg mindent, amit szükségesnek látunk annak érdekében, hogy visszazállítsuk hozzá.

Heather a papírlapot nézte. – Az apám a gyámom, és ő nem adott senkinek ilyen felhatalmazást.

– Ön nem Miss Cynster, ugye? Ön Miss Wallace, és a gyámja, Sir Humphrey nagyon aggódik, hogy minél előbb visszakerüljön az otthonába, ahová tartozik.

– Hol van az otthonom? – Azt remélte, hogy így megtudhatja, hová akarják vinni, de Szikár csak mosolygott.

– Természetesen ön nagyon jól tudja... nem szükséges ezt elmondanunk.

Heather elhallgatott. Átgondolta a tervüket, és azon törte a fejét, hogyan hiúsíthatná meg, de semmi sem volt nála, amellyel bizonyíthatta volna a személyazonosságát. Egyetlen reménye – amelynek nem mert hangot adni – az volt, hogy olyan emberrel találkozik, aki látásból ismeri őt. Sajnálatos módon azonban ennek lehetősége vidéken, március végén, a londoni társasági szezon kezdetén meglehetősen csekély volt.

A mellette ülő asszonyra pillantott.

Szikár mintha megsejtette volna a kérdést, rögtön magyarázatot adott. – Ő Martha – intett az asszony felé. – Természetesen Sir Humphrey küldte, hogy az illem szerint gardedámja legyen az utazás során – közölte vigyorogva. – Martha egy pillanatra sem fogja magára hagyni. Végig önnel lesz, különösen olyan helyzetekben, amikor

ezt számunkra az illem nem teszi lehetővé. Mármost nekem és Cobbinsnak.

Heather úgy ítélte meg, az a legjobb, hogy – mint Szikár említette – jól viselkedik, így előbb a mellette ülő aszszonyhoz fordult, kimondta a nevét, majd a Szikár mellett ülő alacsonyabb, de erősebb testalkatú férfirra nézett, aki addig csendesen meghúzódott a sarokban.

– Cobbins – szólította meg, majd Szikárra nézett. – Ön pedig?

A férfi mosolygott. – Nevezzen Fletchernek, Miss Wallace.

Heather új jelzőkön gondolkozott, amelyekkel illethetné Fletchert, de csak bólintott. Kényelmesen elhelyezkedt az ülésen, a fejét megtámasztotta. Érezte, hogy Fletcher tiltakozásra számít, talán arra, hogy kegyelemért könyörögjön, vagy próbálja eltéríteni őket a céljuktól, de nem látta értelmét, hogy idáig lealacsonyodjon. Annak nem volna semmi értelme.

Minél tovább gondolkodott azon, amit Fletcher elárult, annál inkább meggyőződött arról, hogy ennél furcsább emberrablásról nem hallott... illetve nem hallott semmilyen emberrablási kísérletről, de elég furcsának tűnt, hogy ilyen előzékenyen és... figyelmesen viselkednek vele. Szörnyen nyugodtak és magabiztosak voltak.

Elrablói – Fletcher, Cobbins és Martha nem illenek bele az emberrablókról általánosan kialakult képbe. Bár nem nemesi származásúak, de nem is a legalsóbb rétegből valók. Öltözkük tiszta, rendes, nem feltűnő. Martha akár egy úrihölgy komornája is lehetne, nyilván olyan hölgyé, aki vidéken él. Cobbins barna ruhájában visszafogottan

inkább a háttérbe olvadt, de ő sem olyan embernek látszott, aki kétes hírű kocsmákban fordulna meg. Cobbins és Fletcher is úgy nézett ki, hogy akár egy vagyonos vidéki uraság szolgálatában is állhatnának.

Akárki küldte is őket Londonba, nagyon jól felkészítette. A tervük egyszerű volt, és abban a helyzetben, amelyben Heather találta magát, szinte lehetetlen volt meghíúsítani. Ez természetesen nem jelenti azt, hogy nem szövik meg – biztos volt benne, hogy valahogy sikerül majd –, de előtte minél többet meg kell tudnia erről a furcsa emberablásról.

Nem azért küldték őket, hogy őt rabolják el; bármelyik Cynster lányt elvihették volna: Elizát, Angelicát és talán az unokanővéreit, Henriettát és Maryt is, hiszen ők is „Cynster lányok”.

Fogalma sem volt, milyen céllal tehetne ezt bárki, hacsak nem azért, hogy egyszerűen váltságdíjat követeljen érte, ám akkor miért viszik el Londonból egy másik férfihoz? Újra átgondolta, és arra a következtetésre jutott, hogy Fletcher az igazat mondta: a trió a megbízójához viszi.

Három embert felfogadni, plusz kocsist és fogatot adni... nem arra utalt, hogy váltságdíj reményében rabolták volna el.

Ám ha nem váltságdíj, mi lehet az ok? Ha úgy szövik meg, hogy nem tudja meg a választ, ő és a többiek továbbra is veszélyben lesznek.

High Barnetnél lovakat váltottak, aztán átrobgtak Welham Greenen és Welwynen.

Végül a kocsi lassított; kisvárosba értek. Fletcher előre-hajolt, és kinézett az ablakon.

– Knebworth – jelentette be, majd hátradőlt és átható tekintettel figyelte Heathert. – Itt fogjuk tölteni az éjszakát. Értelmesen fog viselkedni, és tartja a száját, különben megkötozzük és előadjuk a történetünket a fogadósnak.

Ha a családja keresi, és Heather tudta, hogy azt teszik – öreg kocsisuk, Henry, már biztosan riasztotta az otthoniakat –, és Miss Wallace néven mutatják be a fogadósnak, sem ő, sem a személyzet nem tudják majd azonosítani.

Fletcherre pillantva bólintott.

– Jól fogok viselkedni.

Fletcher vigyorgott, de nem diadalmasan, hanem bátorítóan. – Okosan teszi.

Heather magában felsóhajtott. Az, hogy Fletcher egyáltalán nem volt öntelt, arra utalt, hogy intelligens. Akármilyen történetet adnak elő, ha sikítós jelenetet rendezne, elérhetné, hogy hívják a helyi békebíró, hogy tartsa őrizetben őt, amíg ellenőrzi az általa elmondottakat. Sajnálatos módon azonban jó hírnévének nagyon sokat ártana, ha nyilvánosan látnák az elrablóival. Különösen azok után, hogy aznap este megtette az első lépést a nagyvilági élet felé azzal, hogy betette a lábát Lady Herford szalonjába.

Ám mindezek ellenére úgy érezte, hogy amíg csendben marad és eljátssza a szerepet, amelyet neki szántak, nincs veszélyben, amíg oda nem érnek a megbízójukhoz. Addig is azzal foglalkozik, hogy kiderítse, mi lehet a nagyon furcsa emberrablás hátterében.

Aztán azon töri a fejét, hogy kitaláljon valami jó megoldást a szökésre.

MÁSODIK FEJEZET

Három órával később Heather hanyatt feküdt a nem túl kényelmes ágyban Knebworthben, a *Vörös harisnyakötő* fogadó emeletén, és a mennyezetet bámulta. Odakint a hold végre előbukkant a felhők közül, ezüstös holdfény világított be az ablakon.

– Mi a fenét csináljak? – súgta a kérdést a mennyezet felé, de nem jött válasz.

Igaza volt, hogy elvetette az ötletet, hogy jelenetet csinál, és megpróbálja maga mellé állítani a fogadóst. Amint elrablóit lámpafénynél meglátta, rájött, hogy képességeikről alkotott korábbi elképzelése nem volt pontos. Különösen Fletcher látszott elég meggyőzőnek abban a vonatkozásban, hogy önként hagyta el vele Londont. Amikor a szemébe nézett, kétségtelenül megállapíthatta, hogy Fletcher nemcsak intelligens, hanem gyors észjárású és ravasz is. Ha ilyen körülmények között próbálna meggyőzni másokat a rossz szándékáról, Fletcher minden lehetséges érvet kihasználna, hogy az állításait megcáfolja. És Fletcher ismer „minden lehetséges érvet”. Ha túlfeszíti a húrt, a jó hírneve teljesen tönkremegy, és a szabadságát akkor sem nyeri vissza.

Ez önmagában is elég rossz, ám hamvába holt ötlet volt az is, hogy bölcsőbb dolog volna elmenekülni, amikor még közel vannak Londonhoz és a családjához, még úgy is, ha nem tudta meg, mi az elrablásának az oka.

Aztán elvették a ruháit.

A kocsiban, még mielőtt eloldották a kötelékeit, Martha sötét gyapjúköpönyeget vett elő, és gondosan bebugyo-

lálta vele. Ez volt az első jele annak, hogy gondoskodni akarnak róla; este már hálás volt a meleg ruhadarab miatt. Fletcher utasítására összefogta a köpönyeget, amikor beléptek a fogadóba. Amint a szobába értek, és becsukták maguk mögött az ajtót, Martha visszakérte a köpönyeget. Aztán azt javasolta, hogy Heather vegye le a ruháit, mielőtt lefekszik; Heather gondolkodás nélkül eleget tett a kérésnek, ugyanis nem szokott estélyi ruhában aludni.

Alváshoz a selyem alsóing és a selyem harisnyája maradt rajta. Sem a saját öltözéke, sem Martha ruhája nem volt elérhető, ha azt vette volna a fejébe, hogy kinyitja a zárat, és leszalad lármát csapni. Martha terjedelmes alsóingre zsebébe rejtette a kulcsot. Selyem alsóingben és harisnyában aligha tehetné ki a lábát a szobából. Heather bosszúsán felhorkant. Aztán megint a szoba túlsó végébe, a másik ágy felé pillantott, amelyben Martha horkolt.

Méghez a hangosan.

Martha minden ruhája, amelyet egy lapos batyuba kötött, valamint Heather estélyi ruhája és stólája, az egyszerű úti ruha, amelyet másnapi viseletre Heathernek szántak, mind Martha alatt volt. Gondosan a lepedő alá hajtogatta a ruhákat, és rájuk feküdt.

Heather erre az estére fogoly maradt.

Egyrészt hajlott arra, hogy pánikba essen; ennek oka nem utolsósorban az a felismerés volt, hogy fogvatartói pontosan kitalálták, milyen lépéseket tegyenek annak érdekében, hogy a menekülésre tett minden kísérlete eleve megghiúsuljon. Ugyanakkor rádöbbsent, hogy a sors talán így biztosítja, hogy elég hosszú ideig maradjon elrablóival

ahhoz, hogy megtudja, mi van az őt és a Cynster lányokat fenyegető veszély hátterében.

Éppen ezen őrlődött, amikor halk kaparászást hallott az ablakon. Egy pillanatra megborzongott.

Ahogy az ablak felé nézett, egy árnyékot látott az üveg mögött.

Széles vállú férfi árnyéka volt.

Óvatosan felkelt az ágyból, magára tekerte a takarót, és az ablakhoz ment. Ahogy odaért, kinézett...

És Breckenridge arcát pillantotta meg.

A döbbenettől hirtelen mozdulni sem tudott. Breckenridge volt a legutolsó ember, akire számított. Ám mégis...

A férfi kétségbeesett arckifejezése, ahogy egyik kezével sürgetően jelezte, hogy nyissa fel a tolóablakot, végül cselekvésre készítette Heathert. Hiszen a szoba az emeleten volt. Úgy látta, hogy Breckenridge a csatornába kapaszkodott.

Heather felnyúlt, és az ablak reteszével küszködött. Talán számítania kellett volna arra, hogy Breckenridge megjelenik. Hiszen figyelte, ahogy a szülei kocsija felé halad. Biztosan látta, hogy elrabolják és betuszkolják Fletcher kocsijába. Végül sikerült kinyitnia a reteszt, és válla fölött hátrapillantott az alvó Marthára.

Martha továbbra is horkolt, nem hallotta az ablak felhúzásának zaját.

Breckenridge észrevette a pillantását. – Van ott valaki?

Heather bólintott, aztán az ablakpárkányra hajolt. – Igen. Nagydarab, erős szobalány, de mélyen alszik. Az ő horkolását hallani.

Breckenridge bólintott. – Rendben. – Aztán elkomrodott. – Honnan szerezte a... szobalányt?

– Elrablóim, bizonyos Fletcher és Cobbins megbízója azt az utasítást adta, hogy vigyenek engem hozzá, ám ugyanez a megbízó azt is feladatul adta nekik, hogy az úton a lehető legnagyobb kényelmet biztosítsák. Ezért van velem a Martha nevű nő. Ő is a kocsiban volt, amikor elrabortak.

Bárki bármit gondolt vagy mondott is róla, Breckenridge nyilvánvalóan nem volt sem ostoba, sem lassú felfogású.

– Az elrablói szobalányt biztosítottak önnek.

Heather bólintott. – Igen. Az a feladata, hogy gondoskodjon rólam. Fletcher, a vékony, szikár ember... úgy tűnik, ő a vezetőjük. Legalábbis ezt mondta, amikor bemutatott engem és Marthát a fogadósnak. Miss Wallace-nek neveznek.

Breckenridge tétovázott, majd rákérdezett: – Van valami oka, hogy nem mondta meg a fogadósnak az igazi nevét, és nem kérte a segítségét abban, hogy elkapják Fletchert és társait?

Heather feszülten mosolygott. – Természetesen. – Előadta a Fletcher által elmondott történetet az állítólagos gyámról, bizonyos Sir Humphrey-ről, hogy a fedőtörténet szerint ő a bűnös városba, Londonba szökött, és Fletchernél valami meghatalmazó irat van, amely minden bizonnyal hamis.

Amikor a történet végére ért, Breckenridge egy ideig nem szólalt meg.

Heather kipillantott az ablakon, és látta, hogy Breck-

enridge valóban a csatornába kapaszkodik, egyik lábával a párkányon támaszkodva. Magasságát és súlyát figyelembe véve ezt a testhelyzetet ilyen sokáig tartani figyelemre méltó állóképességre vallott. Ha lett volna kedve csodálni ezért, megtette volna.

Még furcsábbnak hatott, hogy Heather kezdeti rémületének nyoma sem maradt. Ahogy a tekintetük találkozott, azt látta, hogy Breckenridge mélyen a szemébe néz. Aztán megrázta fejét, elengedte a csatornát, és visszahúzódott. – Jöjjön. Ideje távozni.

Heather nézte a férfit, majd lepillantott a talajra. – Nyilván csak tréfál.

– Segítek kapaszkodni, a testemmel fedezem, hogy biztonságban leereszkedhessen a csatornán.

Heather ránézett. Úgy segítene leereszkedni a csatornán, hogy a testéhez szorítja? Már a gondolattól is megremegett.

– Nincs ruhám... Martha fekszik rajta.

Breckenridge akkor Heather nyakára pillantott, aztán lejjebb, és meglátta az ágytakarót. – Alatta meztelen?

Feszült volt a hangja. Vagy hitetlenkedő?

– Csak az alsóingem, amely, mint bizonyára el tudja képzelni, nagyjából olyan, mintha pucér volnék.

Breckenridge behunyta a szemét, aztán újra felnézett. Kissé elkomorodott a tekintete. – Rendben. Ez esetben menjen ki az ajtón, és odalent találkozunk...

– Az ajtó be van zárva, Martha a kulccsal alszik, és bár fel tudnám törni a zárat, gyanítom, hogy ezzel nem csak őt ébreszteném fel... És gondolja, hogy megkockáztatnám,

hogy valamilyen részeg alakkal találkozzam... ilyen hiányos öltözetben.

Breckenridge ezen elgondolkodott.

– Amúgy még nem mondtam el mindent – jegyezte meg Heather.

Breckenridge szeme összeszűkül, mintha azt gyanítaná, hogy Heather valami furcsa játékot űz vele. – Mit nem említett?

Heather figyelmen kívül hagyta a férfi rosszalló pillantását, és elmondta, milyen utasítást kapott Fletcher.

– Vagyis hármunk vagy ötünk közül bárkit elrabolhattott volna.

Breckenridge értetlenül ráncolta a homlokát. – Ha váltásdíjat követelnek, bármelyik lány megteszi.

– Igen, de ha ez a megbízó egyszerűen váltásdíjat akarna, miért vinnének el Londonból? Miért vállalná ezt a nehézséget? Miért adna mellém szobalányt? Ennek így semmi értelme.

Breckenridge tétovázott, aztán kijelentette: – A szobalánynak akkor van értelme, ha azért raboltatták el, hogy házasságra kényszerítsék, és így rátehessék a kezüket a hozományára.

– Ez igaz. Ám ha ez volna a célja, akkor az utasításának nincs értelme; ha valaki csak felületesen is tájékozódik, tudhatja, hogy Eliza és én jelentős vagyont örököltünk, Angelica viszont nem. Ő meg sem született, amikor a nagynénéink meghaltak, vagyis ő ezekből az örökségekből kimaradt – mondta Heather, és még jobban az ablakpárkányra hajolt.

Mivel Breckenridge tudta, hogy a kisasszony majdnem

meztelen, inkább visszahúzódott volna, de nem volt mögötte más, csak a mélység. Nagy erőfeszítéssel kénytelen volt elviselni a kisasszony meztelen közelségét.

– Tehát beláthatja – folytatta élete megrontója –, hogy egyik ok sem állhat elrablásom mögött. – A tekintetük találkozott. – Akármi legyen az ok, ha van valami esély, hogy kiderítsük, vajon fenyeget-e veszély engem, Elizát és Angelicát, és talán Henriettát és Maryt is, akkor nekem Fletcherrel és társaival kell tartanom, amíg a dolgok úgy alakulnak, hogy a személyemet nem fenyegeti közvetlen veszély.

Ami azt illeti, az adott pillanatban Heather személyét nagyobb veszély fenyegette Breckenridge részéről. Ettől a felismeréstől a férfi összerendezte, és az arckifejezését Heather tévesen értelmezte. A takaró alól kinyújtotta vékony karját, és egy pillanatra megérintette a férfi kezét, amely az ablakpárkányt markolta.

– Volna szíves átadni üzenetemet az otthoniaknak, hogy a családom tudja, nem vagyok közvetlen életveszélyben, és ahogy kiszabadultam, üzenek nekik?

Breckenridge ránézett. Ezek szerint Heather tényleg azt hiszi, hogy ő... – Ne legyen ostoba! – mordult rá. – Nem hagyhatom itt az elrabló fogságában.

Áthatón nézte a kisasszonyt, próbálta felbecsülni, hogy meg merje-e kockáztatni...

Heather megérezhette ezt a pillantást, mert felegyenesedett, és egy lépést hátrált.

– Ne is gondoljon arra, hogy magával hurcol... sem most, sem máskor. Ha egy ujjal is hozzám merészel érni, gyilkost kiáltok.

Hát ez remek. Breckenridge szeme összeszűkül, de elég jól ismerte a kisasszonyt ahhoz, hogy tudja, ez nem pusztán fenyegetés.

Heather rájött, hogy a férfi elfogadta ezt, ezért az arc kifejezése meglágyult. – Tehát ha elvinné az üzenetet...

– Már üzentem a kocsisukkal az apjának. Úgy szólt az üzenet, hogy önt elragadták, a Great North Roadon északra viszik egy kocsiiban, és a nyomában vagyok. Gyanítom, ha egy napon belül nem hallanak felőlünk, az unokafivérei a nyomunkba erednek.

Heather összefonta maga előtt a karját, mielőtt feltette volna a kérdést: – Ez azt jelenti, hogy követni akar?

– Igen – felelte a férfi suttogva. – Magától értetődik, hogy követem. Nem hagyhatom, hogy ismeretlen helyre hurcolják.

Heather eltűnődve nézte a férfit, aztán megszólalt: – Rendben. Elmondom, mit tervezek. Kérdezősködöm, és igyekszem mindent megtudni arról, ki lehet a megbízó, mik az utasításai és az indítékai. Fletcher, Cobbins és Martha elmondásából talán meg tudom ítélni, mekkora veszélyben lehetek. Aztán elszököm. Ha még akkor is a közelben lesz, segíthet nekem.

Azzal elhallgatott, de szemét egy pillanatra sem vette le Breckenridge-ről, a válaszát várta.

Breckenridge pontosan tudta, mit mondana szíve szerint, de... Heathernek önszántából kell vele mennie.

– Hát jó – mondta ki nagy nehezen. Gondolkodott még egy ideig, aztán folytatta: – Üzenek Londonba, aztán követem a kocsijukat, és a közelben maradok. – Breckenridge rezzenéstelen szemmel nézte a kisasszonyt. – Minden

éjjel találkoznom kell önnel. – Az erősen horkoló kísérő felé nézett. – Ez nyilván nem ütközhet nehézségbe, akkor sem, ha hasonló körülmények között kell találkozunk. Amint megtudta, amit akart, rögtön távozik velem, és visszakísérem Londonba. Amikor ennek eljön az ideje, szerzek egy komornát, így minden az illendőség szerint fog történni.

Heather fontolgatta a hallottakat, majd bólintott. – Ez kítűnő tervnek hangzik.

Breckenridge erőt vett magán, és nem tett semmilyen gúnyos megjegyzést. A kisasszony sohasem reagált jól az ilyenekre. Bólintott. – Csukja be az ablakot, és feküdjön vissza. Holnap találkozunk.

Heather óvatosan becsukta az ablakot. Kis ideig még az ablaknál állt, aztán elfordult és elment onnan.

Breckenridge erőt vett magán, és nem leselkedett, amikor Heather ledobta magáról az ágytakarót. Lassan, óvatosan elindult lefelé.

Bár gyűlölte, vagy legalábbis erősen nehezményezte a kialakult helyzetet, ahogy egyik kezét a másik után csúsztatva, lábával óvatosan kapaszkodva lefelé tartott, el kellett ismernie, hogy azért csodálja a kisasszonyt a tartásáért.

A család sokat számít.

Kevesen becsülték ezt nála jobban, akinek nem volt élő vérrokona. Vér szerinti apja, a néhai Camden Sutcliffe rendkívül tehetséges diplomata és ugyanilyen tehetséges nőcsábász volt. Anyja Brunswick grófné, a férjének két lányt szült, de fiút nem. Brunswick a kezdetektől a sajátjának ismerte el Breckenridge-et; eleinte megkönnyebbü-

lésből, mert nagyon vágyott örökösre, ám később őszinte szeretetből.

Brunswick tanította meg Breckenridge-nek, mi a család. Breckenridge ritkán használta keresztnévét; születésétől fogva nem Timothynak, hanem Breckenridge-nek szólították, és ő is ezen a néven gondolt magára, mint Brunswick gróf legidősebb fia. Mert igazából mindig az volt, Brunswick fia.

Ezért teljes mértékben megértette Heather igényét, hogy megtudja, ki áll a furcsa emberrablás mögött, amely nem kifejezetten rá, hanem a húgaira és talán az unokanővéire is irányulhatott. Breckenridge-nek két nővére volt, Lady Constance Rafferty és Lady Cordelia Marchmain. Gyakran utalt rájuk úgy, mint gonosz és csúf nővérekre, bár ölni tudna bármelyikükért, és annak ellenére, hogy gyakran korholták és kioktatták, ők is szerették. Valószínűleg ezért csinálták, nem pedig azért, mert arra számítottak, hogy bármilyen eredményt elérhetnek nála.

A talaj közelébe érve ellendítette lábát a faltól, elengedte a csatornát, és a kavicsra ugrott. Megvesztegette a fogadóst, hogy elárulja, melyik szobában van a szép hölgy, és mivel még mindig estélyi öltözéket viselt, nem volt nehéz azt a látszatot kelteni, hogy nagy szívtipró.

Felgyenesedve állt a hűvös éjszakában; felvázolta magában, mi mindent kell tennie. A csészát le kell cserélnie egy kevésbé feltűnő kocsira, de a két szürke lovat egyelőre megtartja. Aztán öltözékére nézett, és elkomorodott. Azt is le kell cserélnie. Felsőhajtott, és elindult a közeli kis fogadó felé, ahol szobát bérelt.

Az emeleten Heather az ablaknál állva kifelé nézett. Látta, hogy Breckenridge elmegy. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Addig aggódott, hogy esetleg megcsúszott és leesett.

Lehet, hogy nem kedveli Breckenridge-et – egyáltalán nem kedveli –, és nem tudja elfogadni zsarnoki viselkedését, azt viszont nem akarta, hogy megsérüljön, különösen azok után, hogy a megmentésére sietett. Lehet, hogy még nem tartja időszerűnek, hogy Breckenridge megmentse, de annyira nem ostoba, hogy visszautasítsa a segítségét és a támogatását. Vagy akár a védelmét. Úgy ítélte meg, hogy Breckenridge képességei ezen a téren sem lebecsülendők.

Mégis furcsának találta, hogy abban a pillanatban, amint az ablakból meglátta, magabiztosság töltötte el, és a korábbi felindultsága teljesen eltűnt.

Vállat vont, és elfordult az ablaktól. Magabiztos volt, eltökélt, és biztos abban, hogy helyesen döntött; ebben a tudatban ment vissza az ágyhoz, és lefeküdt. Mosolygott, ahogy eszébe jutott, milyen képet vágott Breckenridge, amikor azt mutogatta, hogy nyissa ki az ablakot. Megkönnyebbülten csukta be a szemét, és elaludt.

